

РЕШЕНИЕ

№ 142

гр. С.З., 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З. в публично заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Стефани Хр. Чапанова като разгледа докладваното от Анна Т. Трифонова Търговско дело № 20255500900122 по описа за 2025 година

Предявени са искове по чл. 432, ал. 1 от КЗ за заплащане на допълнително обезщетение в размер на 40000 лева за неимуществени вреди от ПТП и по чл. 429, ал. 3 от КЗ за заплащане на законна лихва върху изплатеното обезщетение от 15 000 лева от 12.11.2024г. – 15.12.2024г. в размер на 193.09 лева.

Изложено е в исковата молба, че на 29.05.2024 г., около 16,50 часа ищецът И. Г. И. е управлявал велосипед в гр.С.З. в кв. “Ж.“. Движил се по велоалеята на ул. “****“. Стигайки до магазин „Д.“ по северния тротоар, при спазване изискванията на ЗДВП, велосипедистът е предприел пресичане на ул. „****“ по обособената велоалея тип „М9“ в посока север-юг. По същото време, по платното за движение на ул. „****“, в посока изток-запад се движил лек автомобил „Опел“, модел „Астра“ с рег. № **, собственост и управляван от Ж. Г. Д. с ЕГН *****, жив. в гр.С.З., **. При пресичане на улицата велосипедистът е блъснат от лявата му страна от предната част на автомобила. Вследствие на удара тялото на същия е отхвъркнало и е последвало падане върху предния капак на автомобила, а след това на земята в участък, намиращ се до южния тротоар.

Посочено е, че в резултат на настъпилото ПТП, на ищеца е било

причинено „Счупване на тялото /диафиза/ на лявата лъчева кост, закрито“, което трайно затруднило движението на горния ляв крайник за срок по - дълъг от 30 дни.

Твърди, че по този начин на 29.05.2024 г. в град С.З., на ул.,**“, в посока изток-запад, Ж. Г. Д. с ЕГН *****, жив. в гр.С.З., **, при управление на МПС - лек автомобил марка „Опел“, модел „Астра“ с рег. № **, е нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, а именно: чл. 20 ал.2, изречение второ от ЗДвП - „Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“, чл.25, ал.1 от ЗДвП - „ Водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, ..., в частност за да премине в друга пътна лента, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока на движение“ и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на И. Г. И., изразяваща се в счупване на тялото на лявата лъчева кост, причинило трайно затрудняване на движенията на горния ляв крайник по смисъла на чл.129 от НК за срок по - дълъг от 30 дни, като след деянието е направил всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалия - престъпление по чл. 343а, ал.1, буква „а“, предложение „второ“, във връзка с чл. 343, ал.1, буква „б“, във връзка с 342, ал.1 от НК.

Посочено е, че с Протоколно определение № 612/27.12.2024 г., постановено по АНД № 3732/2024 г. по описа на Районен съд - С.З., Ж. Г. Д. с ЕГН *****, жив. в гр.С.З., ** е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 343а, ал. 1, буква „а“, предложение „второ“, във връзка с чл. 343, ал.1, буква „б“, във връзка с 342, ал.1 от НК, като на основание чл.375а, ал.1 от НПК и чл. 78а, ал.1 от НК, съдът го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание „Глоба“ в размер на 1500 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

Решението на наказателния съд е влязло в законна сила на 27.12.2024г.

Изложено е, че съгласно императивната разпоредба на чл. 300 от ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд /в случая протоколно определение/ е задължителна за гражданския съд, който разглежда

гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Обстоятелствата, установени с присъдата /в случая протоколно определение/, а именно - настъпилото ПТП, виновността на водача на МПС, претърпените вреди и причинно - следствената връзка са безспорно установени, т. е. в конкретния случай е безспорно установено, че именно Ж. Г. Д. с ЕГН *****, като водач на лек автомобил марка „Опел“, модел „Астра“ с рег. № ** е извършител на процесното деяние, а също така, че при неговото извършване е управлявал именно процесното моторно превозно средство, с което е нарушил правилата за движение ЗДвП, цитирани по - горе.

Сочи, че в резултат на противоправното си деяние, Ж. Г. Д. с ЕГН ***** е причинил на ищеца И. Г. И. неимуществени вреди - претърпени болки и страдания, вследствие на причиненото му телесно увреждане.

В деня на катастрофата ищецът е бил закаран с линейка от мястото на ПТП до Центъра за спешна и медицинска помощ в гр.С.З., където му поставили гипсова лонгета. Първоначално отказал хоспитализация, но на следващия ден е бил приет в Клиника по ортопедия и травматология на У. гр.С.З. с много силни болки областта на левия горен крайник и изразен оток в средната трета на лява предмишница. След приема и извършените рентгенографии е било установено следното травматично увреждане: „Счупване на тялото /диафиза/ на лявата лъчева кост, закрито“. Била е извършена оперативна интервенция едва на 04.06.2024 г., поради преценка за умерено висок риск за операция и констатиран анемичен синдром. Под анестезия е било извършено открито наместване на фрактурата с вътрешна фиксация, радиус и улна, при която на мястото на счупването е била поставена реконструктивна плака /метална остеосинтеза/. На 06.06.2024 г. ищецът е бил изписан от болницата, с препоръки за амбулаторно стерилни превръзки през 3 дни, да не движи оперирания крайник съгласно указанията на лекуващия лекар и при необходимост да приема болкоуспокоителни медикаменти. В условия на домашно лечение са му поставяли инжекции с фраксипарин /лекарство, което забавя или предотвратява образуването на кръвни съсиреци в кръвоносните съдове (тромби). След около две седмици след изписването му от болницата били свалени конците от операцията.

След изписването му от болницата, ищецът бил с много болезнени и

ограничени движения и се нуждаел от постоянни грижи, тъй като не можел да се обслужва сам. Пострадалият се нуждаел от чужда помощ при осъществяване на елементарни действия, свързани с ежедневието му - обличане и тоалет. Повече от месец е престоял у дома без да излиза, като през този период се наложило да бъде обслужван от родителите си. Сериозни затруднения и комфорт изпитвал и при спане, тъй като освен от болките не можел да легне на лявата си страна. След това започнал да прави опити да раздвижва травмирания крайник, при което изпитвал големи трудности при извършване на каквито и да било движения, тъй като имал много силни болки в областта на счупването, съпроводени и от болки в рамото. Оздравителният процес протичал бавно, бил съпроводен с много силни болезнени усещания за ищеца, с редица неудобства, със значителна промяна в начина му на живот. Въпреки приема на болкоуспокоителни, честите посещения при лекари - специалисти, проведените рехабилитации и физиотерапевтични процедури /лечение с интерферентни токове, магнитно импулсно поле, нагrevки, масажи, упражнения и др./ болките не намаляли и не стихвали и досега, движенията с оперирания крайник продължават да са ограничени. Боляло го мястото, където са били поставени имплантите. Усещал слабост, имал един перманентен оток в областта на счупването, констатиран и при извършените прегледи, който продължава и досега. Има наличие и на хипотрофия на мускулатурата, вследствие получената травма и непълноценното използване на този крайник. И сега все още изпитва болки в ръката, особено в студено и влажно време и това го затруднява да я използва пълноценно. Това повлияло и върху трудовата му реализация като един млад човек. Вече близо година, вследствие на травмата и последиците от нея не можел да започне работа и това довело до липса на доходи, поради което средствата за издръжката му се поемали от неговите родители.

На 10.03.2025 г. пострадалият И. Г. И. отново бил прегледан от доцент д-р Недко Димитров - специалист ортопед - травматолог, който го насочил за оперативно лечение за изваждане металните тела от лявата ръка, за което е издал и направление за хоспитализация. На 24.03.2025 г. ищецът постъпил в Клиника по ортопедия и травматология на У. гр.С.З., където на 26.03.2025 г. под инфилтрационна анестезия оперативно бил отстранен винта държащ металните остеосинтези, който според специалистите е създавал проблемната симптоматика описана по-горе за състоянието на ищеца. Тъй като и на

скенера преди операцията и в хода и било констатирано, че мястото на счупването все още не е калцирало напълно бил поставен друг винт, който да държи металните остеосинтези. Изписали го от болничното заведение на 27.03.2025 г., като му предписали контролни прегледи и дали указания след 3 месеца да направи нов скенер за преценка кога да бъде извършена следващата оперативна интервенция с цел окончателно изваждане на металните тела от ръката на ищеца. В този период, който можело да бъде и по-дълъг от 3 месеца по преценка на лекуващите лекари до тази оперативна интервенция било ясно, че щял да бъде период на възстановяване след втората оперативна интервенция и период през който няма да има възможност и да започне работа. Това важало и за периода, след тази предстояща трета оперативна интервенция, която към момента не било ясно кога ще бъде направена.

Твърди, че след ПТП-то ищецът изпаднал в депресия, заради остри емоционални негативи. Чувствал се напрегнат, подтиснат, несигурен, имал усещане за непълноценност. В резултат на автопроизшествието, ищецът е преживял силен емоционален стрес и психически дискомфорт, затворил се в себе си, избягвал контакти с приятели и познати, трудно комуникирал с близките си. Често не може да спи, спомняйки си за катастрофата. Твърди, че страхът от "качване" на велосипед не е преживян и не е отминал, поради което все още не може да се пристраши да управлява велосипед. Цялостният дискомфорт продължавал. Времето още не можело да изтрие от съзнанието му преживения инцидент.

Сочи, че за управляването от виновния водач Ж. Г. Д. с ЕГН ***** МПС - лек автомобил марка „Опел“, модел „Астра“ с рег. № **, към датата на ПТП - 29.05.2024 г., е била налице валидно сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното застрахователно дружество „З. Д.“ АД, с ЕИК **, с полица № BG/30/124001181544, с начален час и начална дата на покритие - 00.00 часа на 13.04.2024 год. и краен час и крайна дата на покритие - 23.59 часа на 12.04.2025 год.

Изложено е, че съгласно разпоредбите на КЗ с договора за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинени от него имуществени и неимуществени вреди, претърпени при ПТП. Застрахователят по

задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ покрива отговорността на застрахования за причинените на трети лица неимуществени и имуществени вреди, вследствие на телесно увреждане или смърт. Увреденият спрямо който застрахованият е отговорен, има право на пряк иск срещу застрахователя по „гражданска отговорност“.

В изпълнение на разпоредбите на чл.498, ал.1 и чл.496, ал.1 от КЗ, на 11.11.2024г., ищецът е предявил пред „З. Д.“ АД, с ЕИК **, писмена застрахователна претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, към които са приложени всички документи, с които ищецът е разполагал за настъпилото ПТП, включително съставения констативен протокол за ПТП с пострадали лица, протокол за оглед на местопроизшествие, СМЕ, автотехническа експертиза, Протокол № 612/27.12.2024 г. с протоколно определение по АНД № 3732/2024 г. по описа на Районен съд - С.З. и др. Заявява, че в претенцията изрично е посочена и банковата сметка, по която да бъде преведено определеното от претендиращия застрахователно обезщетение.

Посочва, че ответното дружество е получило на 12.11.2024г. застрахователната претенция за изплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, като в същото е образувана щета под № 0801-009078/2024. Сочи, че в определения законов тримесечен срок няма получен писмен отговор или становище от застрахователното дружество, нито сключено споразумение, но на 16.12.2024 г., същото е превело по посочената банкова сметка сумата от 15 000 /петнадесет хиляди/ лева като обезщетение за неимуществени вреди по заведената щета.

Ищецът не е доволен от размера на определеното му от застрахователя обезщетение, тъй като същото не може да репарира адекватно реално понесените от него болки и страдания от получената травма. Счита, че застрахователното обезщетение е занижено по размер и не съответства на характера, интензитета, тежестта и продължителността на болките и страданията му, както и на съдебната практика в аналогични случаи. Претърпените неимуществени вреди от ищеца в резултат на описаното ПТП оценява на сумата от 55 000 /петдесет и пет хиляди/ лева. Заявява, че от тази сума следва да се приспадне извънсъдебно изплатеното му обезщетение от 15 000 лева. На ищеца не е заплатена и предвидената в закона законна лихва

върху изплатеното обезщетение от 15 000 лева, за периода от датата на претенцията – 12.11.2024г. - до деня преди плащането на сумата - 15.12.2024 г., в размер на 193,09 /сто деветдесет и три лева и девет стотинки/ лева.

Заявява, че за ищеца е налице правен интерес от завеждане на настоящия иск, с който претендира да му бъде изплатено допълнително обезщетение за неимуществени вреди, които да съответстват на реално причинените му болки и страдания, вследствие претърпяното ПТП против легитимирания, съгласно КЗ ответник, отговорен за възстановяване на вредите причинени от виновния водач, ведно с дължимата законна лихва върху обезщетенията.

Счита, че допълнително обезщетение от 40 000 /четиридесет хиляди/ лева за репарирание на реално претърпените от И. Г. И. неимуществени вреди - болки и страдания от непозволеното увреждане на 29.05.2024 г., представляващо ПТП е справедливо, предвид техния вид, характер, интензитет и продължителност. Счита, че на основание чл. 429, ал.3, от КЗ вр. с чл. 86 ал.1 от ЗЗД ответникът следва да заплати и законна лихва върху допълнително претендираното с настоящия иск застрахователно обезщетение от 40 000 лева, считано от датата на претенцията към кореспондента на застрахователя - 12.11.2024 г. до окончателното изплащане на сумата, както и дължимата законна лихва върху вече изплатеното обезщетение от 15 000 лева от 12.11.2024г. до 15.12.2024 г. в размер на 193,09 /сто деветдесет и три лева и девет стотинки/ лева.

Моли, да се постанови решение, с което да се осъди „З. Д.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление: С. (столица), Община: С., населено място: гр. С., **, да заплати на И. Г. И. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.С.З., ул.“***“ **, сумата от 40 000 /четиридесет хиляди/ лева - допълнително обезщетение за претърпени неимуществени вреди болки и страдания от непозволено увреждане на 29.05.2024 г., представляващо ПТП, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 12.11.2024 г. - датата на уведомяване на ответника, до окончателното изплащане на сумата, както и дължимата законна лихва върху вече изплатеното обезщетение от 15 000 лева за периода от 12.11.2024 г. до 15.12.2024 г. в размер на 193,09 /сто деветдесет и три лева и девет стотинки/ лева.

Моли, да се осъди ответното дружество да му заплати направените по делото разноски, в това число възнаграждение за един адвокат, съгласно

представения договор за правна защита и съдействие.

На основание чл.127, ал.4 ГПК посочва банкова сметка за плащане.

В законния срок по делото е постъпил **отговор на исковата молба** от ответното дружество, с който изразява следното становище по предявените искове.

По отношение на допустимостта на исковете:

Счита така заведените искиви претенции за процесуално допустими, макар и неоснователни, поради което не намира, че са налице процесуални пречки за разглеждането им от съда.

По отношение на основателността на исковете:

Заявява, че пред застрахователя е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение от името на И. Г. И. за причинени неимуществени вреди вследствие на ПТП от 29.05.2024 г., във връзка с което е образувана застрахователна преписка - щета № 0801 -009078/2024-01. Посочената застрахователна преписка е била разгледана от експертна комисия по реда на чл. 499 от КЗ. След подробно запознаване с всички относими към случая факти и обстоятелства, ответното дружество е взело решение по претенцията да се изплати застрахователно обезщетение в размер на 15 000,00 лв. /петнадесет хиляди лева/, което обстоятелство не се оспорва от ищеца, поради което моли да се отдели като безспорно в настоящото производство.

Оспорва изцяло предявената искова претенция за неимуществени вреди - по основание и по размер.

Оспорва твърденията в исковата молба, че процесното произшествие е настъпило по изключителна причина от действията на водача Ж. Г. Д. при управлението на лек автомобил марка „Опел“, модел „Астра“, с рег. № **. В тази връзка, оспорва твърденията за механизъм на процесното произшествие, така както същият е описан в исковата молба, както и че същият се е осъществил поради нарушение на правилата за движение само от страна на водача Д..

Посочва, че видно от приложените към исковата молба писмени доказателства велосипедистът е предприел внезапно изскачане пред движещия се лек автомобил марка „Опел“, модел „Астра“, с рег. № **, с което е допринесъл за настъпване на транспортния инцидент, доколкото е извършил

тези действия в момент, в който е било невъзможно за водача на лекия автомобил да предприеме спиране на превозното средство.

Поддържа, че ищецът е създавал предпоставките за настъпване на произшествието и е станал в по-голяма степен спрямо поведението на водача, причина за осъществяването му.

Алтернативно, прави възражение за съпричиняване от страна на И. Г. И. на база гореизложените факти.

Оспорва твърденията, че поради осъществяване на пътно - транспортно произшествие от 29.05.2024 г., за ищеца И. Г. И. са настъпили описаните в исковата молба телесни травми и здравословни състояния.

Оспорва твърдението, че спрямо ищеца като самостоятелни увреждания са настъпили сочените в исковата молба, както и че същите се намират в причинно-следствена връзка с процесното ПТП. Сочи, че видно от приложените по делото доказателства ищецът, непосредствено след удара е избягал от мястото на инцидента и е бил открит от водача Д. след неопределено време, в рамките на което е било напълно възможно получаването на претендираното увреждане по друг начин - например при спъване и падане по време на бягството. Поради тази причина, счита, че твърдяното от ищеца счупване на тялото на лявата лъчева кост се явява недоказано при условията на пълно и главно доказване.

Отделно сочи, че ищецът е отказал хоспитализация, с което безспорно е допринесъл за удължаване на периода за възстановяване от нанесените увреждания. Посочва, че съгласно представените в делото документи няма данни пострадалия да се е явил на съответните прегледи, от което може да се направи извод, че същият се е възстановил и не е било нужно да търси допълнителна лекарска помощ. Заявява, че в подкрепа на това твърдение е и информацията, съдържаща се в представената от ищеца медицинска документация, съгласно която същият е изписан в добро общо състояние, афебрилен и спокоен, при протекъл гладък следоперативен период.

Твърди, че възстановяването при ищеца е продължило около 2-3 седмици.

Оспорва твърденията за настъпили в причинно-следствена връзка с механизма на транспортния инцидент неимуществени вреди, за техния интензитет и проявление, твърденията за периода, през който са търпени, като

оспорва и твърдението за настъпване на такива вреди, които да обосновават размера на исковата претенция, който е изключително завишен, прекомерен и не кореспондира нито с естеството на травмата, нито с характеристиките на проведеното лечение и срока на възстановяване, нито с липсата на данни за последващо лечение или ексцес, от което се налага извод за настъпило в обичайния срок възстановяване, нито с причините и обстоятелствата при осъществяването на произшествието, вкл. и относимата към момента на възникването на ПТП съдебна практика.

Оспорва твърдението, за настъпили психологически последици от инцидента, доколкото няма доказателства по делото за посещаван специалист или проведено лечение в тази насока.

Оспорва спрямо ищеца да са настъпили такива вреди, които да обосновават размера на исковата претенция.

Взема следното становище по размера на претенцията за неимуществени вреди:

Оспорва размера на предявения по чл. 432, ал. 1 от Кодекса за застраховането иск за неимуществени вреди, като счита същия за изключително завишен, недължим и заявен в противоречие с принципа за справедливост, прогласен в чл. 52 от ЗЗД.

Поддържа, че исковата сума е изключително завишена и не съответства на обективните критерии, включващи се в понятието „справедливост”, принципно указани от Върховен съд и определени като елементи за обезвреда. Сочи, че при определяне размера на обезщетението за неимуществените вреди, съдът следва да извърши преценка на конкретни обстоятелства, определени по относимост от съдебната практика, с оглед приложение на принципа за справедливост. С оглед твърденията по основанието на предявената претенция и предвид приложените доказателства поддържа, че претендираната от името на ищеца парична сума е в изключително завишен размер, поради което не отговаря на вложения в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД смисъл.

На самостоятелно основание, исковата сума, претендирана за обезвреда на неимуществени вреди е недължима и поради съпричиняване от страна на ищеца за настъпване на сочения вредоносен резултат, поради което следва да бъде приложена разпоредбата на чл. 51, ал. 2 от Закона за задълженията и

договорите.

Оспорва изцяло иска за присъждане на лихва по претенцията за неимуществени вреди - като неоснователен, по съображенията за неоснователност на главния иск.

На самостоятелно основание, съобразно действащият към момента на настъпване на събитието и на предявяване на исковата претенция Кодекс за застраховането, застрахователят дължи законната лихва за забава върху застрахователното обезщетение след заявяване на извънсъдебна претенция и след изтичане срока по чл. 496, ал. 1 от Кодекса за застраховането, определен от практиката на ВКС като рекламационен и който срок поддържа, че не е започнал да тече предвид произнасянето на застрахователя по предявената претенция.

Моли, да се отхвърлят предявените от И. Г. И. искове, като неоснователни и недоказани.

Възразява срещу искането за присъждане в полза на ищеца на направени по делото разноски, в случай, че е заявено искане за освобождаване от заплащане на държавна такса за производството и от разноски, и в случай, че това искане бъде уважено.

Възразява срещу искането за присъждане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищеца с аргумент от чл. 78, ал. 1 ГПК, като оспорва и размера на претендирания адвокатски хонорар като прекомерен в случай, че надвишава минималните размери съгласно Наредба №1/2004г. на ВАС.

Претендира съдебно-деловодни разноски, както и юрисконсултско възнаграждение.

По делото е постъпила **допълнителна искова молба**, с която ищецът взема становище по отговора на ответника.

Заявява, че запознавайки се със съдържанието на писмения отговор счита, че същият е рамков, шаблонен, използван в голямата си част от ответника при други аналогични търговски дела срещу него. Посочва, че за целта са използвани изречения и фрази от предишни такива, като на няколко места /стр.3,4 и 5/ е останала думата „ищцата“. Отбелязва, че с ОИМ, ответникът посочва, че оспорва изцяло исковете по основание и размер, прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат. Има искания за

събиране на доказателства.

Изцяло поддържа всички обстоятелства, изложени в предявената искова молба, ведно с всички доказателствени искания.

Оспорва всички възражения и фактически твърдения в отговора, като конкретното становище по тях е следното:

Оспорва твърденията на ответника, че процесният пътен инцидент не бил осъществен в съответствие с описания в ИМ механизъм и не бил настъпил по изключителна вина на управляващия лек автомобил „Опел“, модел „Астра“, с рег. № ** застрахован при ответника - Ж. Г. Д..

Напротив - От влязлата в сила присъда на наказателния съд се установява, че именно водачът на лек автомобил „Опел“, модел „Астра“, с рег. № ** - Ж. Г. Д. е признат за виновен в извършване на процесното деяние. Заявява, че с оглед задължителната сила на присъдата за гражданския съд, разглеждащ гражданските последици от деянието, безспорно установено е, че изключителната вина за настъпване на процесното ПТП е именно на водача на застрахования при ответното дружество автомобил.

Поддържа изцяло описания в ИМ механизъм на произшествието. Твърди, че единствената причина за настъпване на ПТП е противоправното поведение на водача на Опел“ с рег. № **, който е навлязъл в насрещната /южна/ пътна лента и предизвикал сблъсъка с ищеца. При своевременно възприемане на пресичащия по обособената велоалея велосипед и движение в собствената си /северна/ пътна лента, ненавлизане в насрещната лента и преминаване през свободния транспортен коридор в северната лента, водачът Ж. Д. е имал техническа възможност да предотврати настъпването на процесното ПТП.

Заявява, че е невярно твърдението, че велосипедистът бил предприел внезапно изскачане пред „Опела“, с което допринесъл за настъпване на ПТП. Напротив - велосипедистът в конкретната пътна ситуация е имал предимство като дясностоящ - пресичащ от дясно на ляво по отношение на лекия автомобил, движил се е по предназначенията за велосипедисти „велоалея“ и поведението му изцяло е било съобразено с разпоредбите на ЗДВП и ППЗДВП. Освен това се посочва, че ищецът не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП, за разлика от водача на автомобила.

Отделно от това намира, че възражението за принос не е надлежно

направено, тъй като не е конкретизирано чрез посочване на фактически обстоятелства относно конкретно противоправно поведение на пострадалото лице, което е в причинна връзка и е допринесло за настъпване на произшествието и на вредоносния резултат. Сочи, че съгласно т.7 от ТР№1/23.12.2015год. по тълк.д.№1/2014год. на ОСТК на ВКС, „съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилния вредоносен резултат, но не и вина“. Приносът на увредения-обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен. Счита, че в настоящия случай, няма данни пострадалият да е извършил нарушение на установените в ЗДвП и ППЗДвП правила за движение по пътищата и оттам да е допринесъл за настъпване на неблагоприятните последици от ПТП.

В този смисъл, моли да се приеме, че възражението за съпричиняване е ненадлежно заявено от ответника и да не се допуска събиране на доказателства за установяването му и/или да се остави без уважение като неоснователно и необосновано.

Отбелязва, че ответникът оспорва наличието на причинно - следствена връзка между настъпилото ПТП и причинените и претендирани от ищеца неимуществени вреди без да излага каквито и да било доводи и съображения.

Намира, че възражението на застрахователя е необосновано и несъстоятелно. Твърди, че всички причинени на ищеца вреди от ПТП, възникнало на 29.05.2024г., са в пряка причинно - следствена връзка с виновното и противоправно поведение на водача Ж. Г. Д. и са настъпили именно в резултат на това поведение. Посочва, че това се установява от всички представени към ИМ писмени доказателства, включително от тези, съдържащи се в наказателното производство. Твърди, че никъде по наказателното дело няма данни, още по-малко доказателства, че има съпричиняване от страна на велосипедиста. Сочи, че ако имаше такова нещо, то щеше да даде отражение и върху правната квалификация на наказателното дело, по отношение процесуалното качество на И. Г. И. в него, щеше да има поне съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ по ЗДвП. Затова подобни твърдения освен, че са неоснователни, немотивирани,

но се явяват и незаконосъобразни.

Поддържа изцяло твърдяното в ИМ относно вида, обема, характера, интензитета, продължителността на претърпените от ищеца болки и страдания от ПТП.

Намира за невярно твърдението на ответника, че ищецът е избягал от произшествието. Факт е, че ищецът живее на ул. “***” № 45, на 20-30 метра от произшествието което е ул. “***” № 51 / виж план-схема на ПТП/. След удара, ищецът много се е уплашил, изпаднал е в стрес и си отишъл у дома да съобщи на баща си, който е бил у тях за случилото се. Изпил е една чаша вода, напръскал се е с вода и заедно със своя баща след не повече от 5 минути са отишли на мястото на ПТП, което несъмнено се установява от данните по наказателното производство. Твърденията на ответника, че „било напълно възможно получаването на претендираното увреждане по друг начин - например при спъване и падане по време на бягството“, ищецът ги определя като крайно неетични, нехуманни, некоректни и в сферата на фантазиите.

Заявява, че е невярно твърдението, че „ищецът е отказал хоспитализация, с което безспорно е допринесъл за удължаване на периода за възстановяване от нанесените увреждания“. Напротив. Безспорно е, че на мястото на ПТП освен полиция е пристигнала и линейка, с която пострадалият е бил откаран в ЦСМП - С.З.. В лечебното заведение му е била направена рентгенова снимка, която е установила фрактурата на левия горен крайник. Сочи се, че според дежурния лекар - ортопед, увреждането на лъчевата кост било съществено и би могло да бъде възстановено само чрез оперативна интервенция, която следвало да се извърши на следващия или най-късно на втория ден след счупването. След шиниране фрактурата на ръката, на ищеца, с оглед преодоляване на шока от случилото се било препоръчано да пренощува в дома си и да постъпи в КОТ на следващата сутрин за извършване на интервенцията. Счита, че изцяло неверни и абсолютно неоснователни са твърденията в ОИМ, че в делото нямало данни пострадалият да се е явил на съответните прегледи, от което можело да се направи извода, че същият се е възстановил и не е било нужно да търси допълнителна лекарска помощ. Отбелязва, че безспорно, от представената епикриза се установява, че ищецът е постъпил в У., в КОТ на 30.05.2024г. с диагноза: счупване на тялото /диафизата/ на лъчевата кост, с болка и оток в средната трета на лява

предмишница. На 04.06.2024 г., му била извършена оперативна интервенция - открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация, радиус и улна и прилагана медикаментозна терапия с антикоагуланти, противовъзпалителни и обезболяващи препарати. Бил изписан от болницата на 06.06.2024 г. с препоръки да не натоварва оперираният крайник и да спазва щадящ двигателен режим.

Счита, че голословни и не подкрепени с доказателства са твърденията на ответника за понесени от ищеца болки, страдания и неудобства в по - малък обем и степен, с по - ниска интензивност и продължителност, с по - лесно преодолими затруднения, по - незначителни и несъществени засягания на здравето. Заявява, че от представените медицински документи е видно, че почти година след травмата, ищецът все още не е бил възстановен. На 24.03.2025 г. отново е постъпил в КОТ към У. - С.З. с ограничени и болезнени движения в областта на лявата гривнена става, с оток и хипотрофия на мускулатурата. На 26.03.2025г., му била извършена нова оперативна интервенция, при която е отстранен имплантиран уред /болт/ създаващ проблемна симптоматика и заменен с подобен. Предстои му и трета операция за отстраняване на имплантите в ръката. Твърди се, че всички тези медицински интервенции, манипулации, изследвания и прегледи, са свързани с преживяване на болки и страдания от страна на ищеца, с изпитване на негативни емоции, напрежение, психически дискомфорт, с неудобства и затруднения. Заявява се, че в този смисъл, няма как претърпените неблагоприятни засягания на здравето му, както и тези, които за в бъдеще ще търпи, да бъдат преодолен за 2 - 3 седмици, както сочи ответника в ОИМ.

Поддържа изцяло твърдяното в ИМ относно вида, характера, обема, интензитета и продължителността на претърпените от ищеца болки и страдания от ПТП, тежестта на преживените неудобства от ежедневен, битов, трудов и социален характер, понесеният мъчителен и труден възстановителен процес, който продължава и към настоящия момент, настъпилите негативни засягания на здравето на ищеца, неблагоприятните промени в емоционално - психичното му състояние и начина на живот. Твърди, че всички причинени на ищеца вреди от процесния пътен инцидент, възникнал на 29.05.2024 г., са в пряка причинно - следствена връзка с виновното и противоправно поведение на Ж. Г. Д. и са настъпили именно в резултат на това поведение. Посочва, че това се установява от влязлата в сила присъда на наказателния съд и от всички

представени писмени документи по делото.

Сочи, че ответникът оспорва претенцията като прекомерна и несъобразена със законовите критерии за справедливост без да излага сериозни и обосновани доводи за това. Въпреки, че това е въпрос по същество на спора, отбелязва, че исковата претенция не е завишена по размер и е съобразена с принципите на чл.52 от ЗЗД. Ищецът вследствие преживяното ПТП е претърпял болки и страдания с висок интензитет и продължителност, които не са отшумели до настоящия момент. Вече година, И. Г. И. е подложен на болки и страдания, в резултат на описаното ПТП, макар че претърпява медицински интервенции, рехабилитационни процедури, манипулации, консултации и прегледи, стриктно спазва предписанията и препоръките на лекарите. Твърди се, че към настоящия момент все още не може да си служи пълноценно с лявата ръка, има ограничени движения, чувства слабост и изтръпване, предстои му трета операция за отстраняване на инплантите, чувства се функционално и психически непълноценен, страхува се да управлява велосипед, продължава да преживява катастрофата и не може да изтрие от съзнанието си преживяното от нея.

Ето защо счита, че претенцията на ищеца е изцяло съобразена с критериите за справедливост, регламентирани в чл. 52 от ЗЗД, както и с трайната съдебна практика. Заявява, че следва да се има предвид, че критерий за справедливост е и икономическата конюнктура в страната, която намира израз в лимитите на отговорност на застрахователите по застраховка „ГО“, както и в размера на застрахователните премии, които непрекъснато нарастват.

Счита, че възражението за съпричиняване е неоснователно и необосновано, поради което, моли да бъде оставено без уважение.

Намира за неоснователни и необосновани възраженията на ответника по отношение претенциите за лихва.

Моли, да се има предвид, че отговорността на застрахователя е функционално обусловена от отговорността на делинквента. Излага доводи, че съгласно чл.429, ал.3, изр. 2-ро КЗ вр. чл.493, ал.1, т.5 и чл.429, ал.2, т.2 КЗ, застрахователят дължи на пострадалото лице лихвите за забавата на застрахования по застраховка „Гражданска отговорност“, считано от по-ранната дата на уведомяване на застрахователя за настъпване на

застрахователното събитие от застрахования делинквент или от пострадалото лице, вкл. чрез предявяване от последното на застрахователна претенция / в този смисъл Решение № 72/29.06.2022 г. по т.д. № 1191/2021 г. I - во т.о, ВКС; Решение № 128 по т.д. № 2466/2018 г.; Решение № 60112 по т.д. № 1221/2020 г. на I т.о. на ВКС/. Счита, че застрахователното дружество дължи законна лихва върху претендираната сума от 12.11.2024г. - датата на получаване на застрахователната претенция по чл.380 КЗ до окончателното изплащане на сумите. Заявява, че както е посочено и в ИМ, ответникът следва да заплати на ищеца законна лихва както върху допълнително претендираното обезщетение от 40 000 лева от 12.11.2024г. до окончателното плащане, така и законна лихва върху вече изплатеното обезщетение от 15 000 лева от 12.11.2024 г. до 12.12.2024 г. в размер на 193,09 лева.

Ответникът е депозирал по делото допълнителен отговор на допълнителната искова молба, с който моли да се има предвид следното:

Поддържа всички направени с първоначалния ОИМ твърдения, възражения, оспорвания и доказателствени искания, които счита за мотивирано изложени и необходими с оглед установяването на обективната истина, касаеща процесния случай.

Поддържа всички оспорвания и възражения по ОИМ - досежно вината, противоправното поведение, вредите и причинно-следствената връзка между тях и ПТП. Заявява, че е ангажирал съответните доказателства и е направил необходимите доказателствени искания за опровергаване на презумпцията за виновност на ищеца, както и приноса на ищцата за настъпване на ПТП и вредоносните последици от него. Посочва, че етапът на производството предполага своевременно релевиране на тези оспорвания и възражения с оглед преклудирането им на по-късен етап, респ. ангажирането на доказателства за доказването им. Сочи, че дали са голословни, основателни или несъстоятелни, ще прецени съдът в мотивите на своето решение, в които ще обсъди и основателността и доказаността на исковите претенции. Предвид висящото по случая досъдебно производство, причините и обстоятелствата, при които е настъпило процесното ПТП, са в процес на изясняване.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните намира за установено следното:

По делото не е спорно, че на 29.05.2024 г. в гр.С.З. в кв.“Ж.“ е настъпило ПТП между И. Г. И., който е управлявал велосипед и лек автомобил „Опел“, модел „Астра“ с рег. № **, управляван от Ж. Г. Д., вследствие на което е пострадал И. Г. И..

Не е спорно, че към датата на ПТП, за лек автомобил „Опел“ модел „Астра“, рег. № ** е налице сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при З. „Д.“ АД, валидна за периода от 13.04.2024г. до 12.04.2025 г.

В изпълнение на изискването на чл. 380 от КЗ, ищецът е предявил пред ответника застрахователните си претенции на 12.11.2024 г., като е образувана щета под № 0801-009078/2024. В определения законен тримесечен срок няма получен писмен отговор или становище от застрахователното дружество, нито сключено споразумение.

Не е спорно, че на 16.12.2024 г., ответникът – застраховател е превел по посочената от ищеца банкова сметка сумата от 15 000 /петнадесет хиляди/ лева като обезщетение за неимуществени вреди по заведената щета.

Видно от приложеното АНД № 3732/2024 г. по описа на Районен съд - С.З., с протоколно определение № 612/27.12.2024 г., Ж. Г. Д. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 343а, ал. 1, буква „а“, предложение „второ“, във връзка с чл. 343, ал.1, буква „б“, във връзка с 342, ал.1 от НК, като на основание чл.375а, ал.1 от НПК и чл. 78а, ал.1 от НК, съдът го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание „Глоба“ в размер на 1500 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

От заключението на съдебномедицинската експертиза се установява следното:

При настъпилото ПТП на 29.05.2024 г., ищецът е получил -счупване на лявата лъчева кост в диафизната част/закрито/.

След уточняване на травматичната диагноза в ДКБ/СО-Счупване на лявата лъчева кост е наложена временна гипсова лонгета/шина/ и е предложено на пострадалия хоспитализация и оперативно лечение. Той отказал. Поради персистиране на силната болка в областта на фрактурата на следващия ден се явил в спешния център и бил хоспитализиран в КОТ. В спешен порядък били осъществени кръвни изследвания-ПКК и ДКК,

консултации с кардиолог и анестезиолог. На 04.06.2024 г. било осъществено оперативно лечение/Оп.пр № 546/. Под обща интубационна анестезия е извършена открита репозиция и вътрешна фиксация с реконструктивна плака. При подобрен общ и локален статус на 06.06.2024г бил дехоспитализиран. След преглед от травматолог и кинезитерапевт през м.юли 2024 г. е насочен за рехабилитация. Провел е такава между 08.07. и 15.07.2024г. в специализиран център. През м.март 2025 г. е установен мигриращ/раздвижен/ винт от остеосинтезата. Хоспитализиран е на 24.03.2025г. След подготовка на 26.03.2025г. под локална инфилтрационна анестезия е направено отстраняване на проблемния винт и замяната му с подобен. На 27.03.2025 г. е дехоспитализиран. Препоръчано му е да се яви през м.септември 2025 г. за изваждане на целия комплекс от синтезни средства.

При осъществения личен преглед на 23.11.2025 г., вещото лице установява данни за добро костно срастване.

Счупването на лъчевата кост е болезнена травма както в острия момент, така и през първите 10 дни след операцията. В последващия период болката постепенно затихва. Тя се изяснява по-силно само при активна рехабилитация, до възстановяване на нормалния обем /амплитуда на движенията.

В резултат на получените травми от процесното ПТП и от лечението им няма данни за получени усложнения или други заболявания.

При осъществения преглед на 23.11.2025 г. вещото лице установява, че ищецът И. И. все още има умерени болки в крайните фази на движение в китката. Направено е измерване:

- дорзална флексия 30гр/същата като при дясната ръка/
- волярна флексия 40гр/същата като при дясната ръка/

Движенията в лявата лакътна става са :флексия 120гр, екстензия-пълна. От направената ъглометрия на движенията в двете стави - от двете страни на фрактурата може да се заключи, че те са възстановени. Налична е само лека мускулна хипотрофия на лявата раменица и лявата предмишница.

Обективното здравословно състояние на И. И. към настоящия момент е, че то е възстановено. Срокът на възстановяване при този вид счупвания е до 4-5 месеца. Фактът, че е насочен за активна рехабилитация още през м.юли 2024г., т.е. около месец и половина след оперативното лечение говори, че

срастващия и възстановителния процес на фрактурата на ищеца протича нормално. Няма данни за усложнения-ексцес.

При ищеца И. Г. И. не са налични невъзстановени телесни увреждания-счупването на лявата лъчева кост. Фактът, че все още не са премахнати остеосинтезните метални средства не е белег, че възстановяването не е приключило. Относно изваждането им е важен минималният срок. В случая той е 8 месеца-период за нормално костно срастване на лъчевата кост. Самото изваждане може да се осъществи според желанието на пациента и след 1, след 2, след 5 и повече години. Това не значи, че целият този период е възстановителен. За възстановителен, оздравителен период се счита времето до постигане на нормална функция на травмирания крайник.

Видно от заключението всички документи представени към ТД № 122/2025 г. доказват връзката на травмата на ищеца И. И. с процесното ПТП.

При подробното изследване на всички медицински документи се установява, че травмите, които е получил ищеца не са следствие от друго събитие.

При прегледа, който вещото лице е осъществил на И. Г. И. на 23.11.2025 г., се установява, че той не е имал, няма и до сега физически недостатъци като слепота и глухота. Относно опорно двигателния му апарат трябва да се има в предвид, че е активен спортист - футболист.

От заключението на автотехническата експертиза се установява следното:

Механизмът на ПТП е следният:

На 29.05.2024г., около 16:50 в гр. С.З. по ул. „**“ в посока от изток на запад се е движил л.а. „Опел Астра“ с рег.№ **, управляван от Ж. Г. Д. със скорост от около 41км/ч, в същото време велосипедистът И. Г. И. предприема пресичане на ул. „**“ в посока от север на юг по продължението на велоалеята разположена източно от мебелен магазин „Д.". Настъпва удар между двете ППС, като в момента на удара са контактували предна челна дясна част на автомобила със странична лява част на велосипедиста. В резултат на удара велосипедистът е качен върху преден капак на лекия автомобил и в следствие на отрицателното ускорение велосипедистът е паднал в дясно от лекия автомобил без да бъде прегазен.

Изготвена е мащабна скица (МС) на ПТП и е приложена към

заклучението. На нея са отразени всички намерени следи и находки както и някой положения имащи отношение към механизма на ПТП.

Мястото на удара между велосипедиста и лекия автомобил е върху южната лента на ул. „**“, която е предназначена за движение в посока изток. Мястото на удара попада в продължението на велоалеята очертана в жълти квадрати разположена перпендикулярно на пътното платно на ул. „**“, като в надлъжна посока е на около 0,6-0,7м. западно от ориентира, а в напречна посока е на около 4,6- 4,7м. южно от северния край на ул. „**“.

Пътно-транспортното произшествие е възникнало в гр.С.З. на ул. „**“ непосредствено след Т-образно кръстовище между ул. „**“ с направление запад - изток и път, включващ се от север юг към юг (в района на мебелен магазин „Д.“).

Улица „**“ е сух асфалт, с наклон на пътя в посока запад на изкачване 4°, прав участък, с видимост над 50м, в зоната източно и западно от кръстовището има по една лента за движение в посока запад, и една лента за движение в посока изток, разделени с непрекъсната линия, като общата широчина на пътното платно е 7,6м. Лентите за движение в посока запад и изток са с една и съща широчина 3,8м. Широчината на западния тротоар 2,1м, който е обозначен с маркировка с жълт цвят с широчина 1,9м представлява велоалея. Широчината на продължението на велоалеята на пътното платно е 2м. Южната велоалея е с широчина 2м. На 1,4м западно и на 1,9м северно от Ор пътен знак „Г14- Задължителен път само за велосипедисти“, а над него „Б2 - Стоп“. На около 50м източно от велопътеката на северния тротоар пътен знак „А20 - Велосипедисти“

От видеоматериалите по делото се вижда, че пострадалият велосипедист не се е движил нито попътно по-пътно на процесния лек автомобил, нито срещу него. От записа се вижда, че велосипедистът се движи перпендикулярно на лекия автомобил. Видимостта на велосипедиста в посока изток е над 50м.

Велосипедистът е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП като не предприема пресичане по велопътеката.

Тъй като произшествието е възникнало в С.та част от денонощието при нормална видимост за водача на велосипеда не му е нужно да има светлоотразителни елементи, за да бъде забележим за водачите на МПС.

От видео материалите и от разпитите на участниците в процесното ПТП не може да се установи дали велосипедистът е бил с предпазни средства.

В конкретната пътно-климатична обстановка водачът на лекия автомобил е нямал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП, като се е отклонил вляво спрямо посоката си на движение, но е имал техническа възможност да предотврати настъпването на произшествието, ако се е движил направо, т.е. движил се е в своята пътна лента.

Мястото на удара между велосипедиста и лекия автомобил е върху южната лента на ул. „**“, която е предназначена за движение в посока изток. Мястото на удара попада в продължението на велоалеята очертана в жълти квадрати разположена перпендикулярно на пътното платно на ул. „**“, като в надлъжна посока е на около 0,6-0,7м западно от ориентира, а в напречна посока е на около 5,1- 5,2м южно от ориентира.

Във връзка с претърпените неимуществени вреди са събрани гласни доказателства.

Свидетелката С. И.а И.а, която е майка на ищеца посочва, че получила телефонно обаждане от бащата на И., че го е блъснала кола, вследствие на което той се намира в болницата в Спешен кабинет. По най-бързия начин отишла и видяла И., който не бил на себе си, от стрес, от силната болка, бил много блед, и с привързана ръка. Разговаряла с доктора, който казал, че травмата е много сериозна със счупване на двете кости под лакътя и че се налага операция, за да бъде пълноценен и да използва ръката си занапред. Тъй като било късно вечерта, доктора казал, че в момента не могат да сформират екип и предвид неговото състояние може да се приберем в къщи да се успокои и на сутринта рано да го заведат отново, за да го приемат в отделението по травматология, за да извършат нужната операция. Престоят на И. в болницата бил една седмица - направили необходимата операция, сложили му импланта и след това го изписали за домашно лечение. Свидетелката посочва, че с И. не живеят в едно домакинство, но след инцидента бил известно време при нея – около месец. Вследствие на травмата, въпреки той имал ужасни болки в самата ръка, непрекъснато се нуждаел от болкоуспокояващи, нуждаел се от подкрепа за чисто физически и човешки нужди – обличане, да му приготви храна, да му я сложи, непрекъснато се нуждаел от грижи, тъй като не бил способен сам да се грижи за себе си предвид силните болки. След това ходили на контролни

прегледи постоянно при лекуващия лекар, опитвали се по някакъв начин в къщи да прави раздвижващи движения, но той се затруднявал, бил ограничен в движенията и нямало ефект от това в къщи. След това му била предписана физиотерапия, след като приключил имало леко подобрене, но пак бил ограничен в движенията си в ръката. Месец след инцидента не искал да излиза навън, само в къщи стоял, бил силно притеснен, изживявал всеки ден емоционално този инцидент, който претърпял, имал страх да се качва на велосипед, почти не разговарял с приятели. Според свидетелката, видимо ръката му била леко атрофирала, виждала се промяна вследствие на травмата, имал огромен белег от лакътя до китката. Инцидентът се случил в края на м. май и много дълго време след това, месец - два постоянно му помагали при обслужването. Към момента на инцидента не работел, имал предложение за работа, което отказал. Според свидетелката, в момента И. не е възстановен, от травмата постоянно го боляла ръката, той бил спортист – ходил да тренира футбол, на фитнес, а вследствие на инцидента, спрял спортната дейност. След известен период от време, синът ѝ бил отново хоспитализиран, защото имало проблем, наложила се процедура за смяна на болт. Постоянно се оплаквал, постоянно чувствал болка особено, когато е по-студено, по-влажно времето.

Свидетелят Г. И. И., който е баща на ищеца посочва, че с И. живеят на един и същи адрес, а с майката на И. са разведени и тя живее на друг адрес. Края на май 2024г., си бил вкъщи, следобед И. дошъл с трясък в къщи и извикал „Удариха ме“, целият бил пребледнял, притеснен, пил една чаша вода. ПТП станало долу под блока на 20 метра, близо до магазин „Д.“. Слезли долу, вече се били обадили на тел.112, дошла Бърза помощ, полиция. На лъчевата кост на ръката имал оток, където е паднал на бордюра. Бърза помощ, взела И. с линейката, а свидетелят отишъл с колата след него. Дежурният лекар му направил рентген и казал, че е за операция, костта била лошо счупена и не може с гипс, трябвало имплант, който се закупува. На другия ден, когато го приели за операция, виновният водач Ж., казал че той ще закупи импланта. И. бил три четири- дни в болницата и всеки ден ходили да го посещават. Предписали му обезболяващи - 20 инжекции и всеки ден ги слагали. След като И. се прибрал от болницата първите дни бил в къщи при него и го водил всеки ден да му бият инжекции и обезболяващи, понеже го боляло и не можел да спи. След това отишъл при майка си. Имал нужда от помощ за банята, за храна, за обличане. Провел физиотерапия при доцента,

който го оперирал, вземал витамини и други лекарства за калциране. След инцидента, И. не искал да кара колело, бил подтиснат, не контактувал с приятели. Щял да заминава за морето да работи като спасител, но му се объркал целия сезон. Занимавал се с футбол към клуб „Верея“ непрофесионално, но след инцидента спрял да ходи на футбол, боляла го ръката, сега пак от време на време го боли. Ходи на втора операция да маха планката, пак се притеснявал и сега му казали напролет трета операция предстои. И. учил в Пловдив „Бизнес икономика“ в университет, но още не се е дипломирал, след това се прехвърлил в Тракийския университет.

Във връзка с установяване на механизма са събрани гласни доказателства.

Свидетелят Ж. Г. Д. посочва, че на датата на ПТП се връщал от работа. Движил се от фирма „М.“ към малкия „Ж.“, ПТП се случило на улицата, която е от Т. - чешмата нагоре, над бензиностанция „Ш.“ близо до мебелен магазин „Д.“. Пострадалият бил на колело движел се по пешеходната пътека от дясно наляво, която е точно пред мебелен магазин „Д.“. Свидетелят се изкачвал нагоре, а пострадалият си карал колелото и за миг невнимание се случило ПТП, ударил го с предна дясна страна на автомобила в лявата ръка понеже пресичал пред него от дясно на ляво. ПТП настъпило в южната лента. Погледът му бил надясно към него, след това към пътя, след това от миг невнимание не можал да отреагира, всичко станало за секунди. Според свидетеля имало шахта в средата и се опитал да я надкрачи, да я избегне и заради това се отклонил. Когато видял пострадалия, ударил спирачка, но за да избегне завил на ляво, за да не го удари, качил се на тротоара, при което ударил знака за пешеходна пътека, но въпреки това пак се случило ПТП. Свидетелят слязъл да види как е момчето и в този момент той станал и тръгнал да бяга нагоре по улицата, оставил колелото. Свидетелят набрал 112 да се обади за линейка и за полицията, опитал се да догони пострадалият нагоре по улицата, но на завоя вече го изгубил. Върнал се на мястото на ПТП, където била колата и колелото и изчакал органите на реда да дойдат. Момчето, след около 10 минути се върнал, още не били дошли полицаите, момчето отишло до кафеавтомата на мебелната къща и си взело кафе от там. Свидетелят го запитал как е, как се чувства, боли ли го нещо и пострадалият му казал, единствено ръката го боли. След около 5 - 10 мин., дошъл и бащата на момчето, всички чакали заедно органите на реда и линейката. Полицаите

дошли, снели им показания и на двамата, направили на свидетеля тест за алкохол, след около половин час дошла линейката, прегледали пострадалия и го взели с линейката към болницата. Свидетелят останал на ПТП изчакал разследващите полицаи да си вършат работата. Разбрал, че пострадалият се казва И. Г., взел телефона от бащата на момчето, почти всеки ден звънял да чуе как е момчето, ходил в болницата да го вижда. Бащата на И. му казал, че трябва да се плати плака за операцията му, при което свидетелят я заплатил с лични средства - 1580 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

За да се ангажира отговорността на застрахователя по [чл. 432, ал. 1 от КЗ](#), е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка "Гражданска отговорност", между прекия причинител на вредата и застрахователя, при спазване на изискванията на [чл. 380 КЗ](#).

По делото не е спорно, че към датата на ПТП, за лек автомобил „Опел“ модел „Астра“, рег. № ** е налице сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при З. „Д.“ АД, валидна за периода от 13.04.2024г. до 12.04.2025 г.

Съдът намира, че следва да приложи законовата разпоредба на [чл. 498, ал. 3 КЗ](#), която обвързва допустимостта на прекия иск от наличието на започната процедура по доброволно уреждане на отношенията между пострадалия при ПТП и застрахователя по задължителна застраховка "ГО на автомобилистите" и изтичането на тримесечен срок от предявяването на претенцията пред застрахователя или пред негов представител. Касае се за рекламационен срок, въведен от законодателя с новия КЗ, с цел предотвратяване или намаляване на съдебните производства по този вид спорове. Следователно, изтичането на рекламационния срок е предпоставка за възникването на самото право на пряк иск на увреденото лице срещу застрахователя на ГО на автомобилистите.

В изпълнение на изискването на чл. 380 от КЗ, ищецът е предявил пред ответника застрахователните си претенции на 12.11.2024 г., като е образувана щета под № 0801-009078/2024. В определения законен тримесечен срок няма получен писмен отговор или становище от застрахователното дружество, нито

сключено споразумение, но на 16.12.2024 г., ответното дружество е превело по посочената от ищеца банкова сметка сумата от 15 000 /петнадесет хиляди/ лева като обезщетение за неимуществени вреди по заведената щета.

Поради това съдът намира, че предявените искове са допустими.

На следващо място следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител - застрахован спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди.

По делото безспорно се установи, че телесните увреждания на И. Г. И. се намират в пряка и непосредствена причинна връзка с виновното и противоправно поведение на водача на лек автомобил „Опел“ модел „Астра“, рег. № ** - Ж. Г. Д., което е установено с влязло в законна сила Споразумение, одобрено с протоколно определение № 612/27.12.2024 г. по АНД № 3732/2024 г. по описа на Районен съд - С.З..

Съгласно разрешенията, дадени в ТР № 5/05.04.2006 г. по тълк. д. № 5/2005 г. на ОСГТК на ВКС, ако подсъдимият бъде признат за виновен с присъда, споразумение (както е в случая) или с решение за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, актовете на наказателния съд съгласно чл. 413 НПК и чл. 300 ГПК са задължителни за гражданския съд.

С оглед изложеното, съдът приема, че деянието на водача на лек автомобил „Опел“ модел „Астра“, рег. № ** осъществява всички признаци /обективни и субективни/ на деликтния състав по чл. 45 от ЗЗД. Следователно отговорността на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ следва да бъде ангажирана.

Относно размера на иска за неимуществени вреди, съдът намира следното:

Съгласно чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Справедливостта изисква претърпените болки и страдания на ищеца да бъдат надлежно и адекватно обезщетени. Понятието “справедливост” не е абстрактно. Според ПП на ВС на РБ № 4/23.12.1968 г. то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства са

характера на увреждането, начина на настъпването, обстоятелствата при които е станало, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания и др.

Видно от заключението на съдебномедицинската експертиза, при процесното ПТП, ищецът е получил счупване на лявата лъчева кост в диафизната част/закрито/, което е наложило извършване на открита репозиция и вътрешна фиксация с реконструктивна плака. През м.март 2025 г. е установен мигриращ/раздвижен/ винт от остеосинтезата, като на 26.03.2025г. под локална инфилтрационна анестезия е направено отстраняване на проблемния винт и замяната му с подобен. При осъществения преглед на 23.11.2025 г. се установява, че ищецът И. И. все още има умерени болки в крайните фази на движение в китката: дорзална флексия 30гр/същата като при дясната ръка/; воларна флексия 40гр/същата като при дясната ръка/, флексия 120 гр, екстензия-пълна. Налична е само лека мускулна хипотрофия на лявата раменица и лявата предмишница.

От свидетелските показания, които съдът изцяло кредитира като убедителни, последователни и непротиворечиви се установява, лечебният и възстановителен период на ищеца е бил продължителен /около два месеца/, изпитвал силни болки, не можел да се обслужва сам за някои хигиенни нужди.

С оглед изложеното съдът приема, че вследствие на претърпените травми при процесното ПТП, ищецът е претърпял значителни болки и страдания, което е довело до ограничения от личен, битов, трудов и социален характер. Ето защо съобразявайки посочените обстоятелства, младата и трудоспособна възраст на ищеца – 33 години, към момента на ПТП, но и факта, че към момента е налице пълно възстановяване, съдът приема, че справедливо обезщетение за претърпените от И. Г. И. неимуществени вреди би била **сумата от 30 000 лв. /15 338,76 евро/.**

Съгласно разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от ЗЗД ищецът в качеството си на кредитор не може да бъде задължен да получи частично плащане. Въпреки това доброволно изплатената от застрахователя преди предявяване на иска сума в размер на 15 000 лв., следва да бъде приспадната от определеното от съда обезщетение **в размер на 30 000 лв.** за претърпените от И. Г. И. неимуществени вреди. Трайната съдебна практика приема, че изплатената от застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност”

извънсъдебно сума, внесена от него по банкова сметка на името на пострадалото лице, когато последното не е съгласно с размера на определеното обезщетение, но не го е върнало на застрахователя, следва да бъде отчетена /приспадната/ от съда. Поради това, съдът намира, че след като от обезщетението за неимуществени вреди **в размер на 30 000 лв. /15 338,76 евро/** се приспадне заплатената от ответното дружество преди предявяване на иска сума **в размер от 15 000 лв.**, то на ищеца следва да бъде присъдено обезщетение **в размер 15 000 лв. /7 669,38 евро/**.

По възражението за съпричиняване.

В разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е предвидена възможност за намаляване на обезщетението за вреди от деликт, но намаляването на обезщетението е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване по смисъла на закона, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал виновно. Приложението на посоченото правило е обусловено от наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия, с което обективно е създал предпоставки или възможности за настъпване на увреждането, т. е. в хипотеза, когато е налице причинна връзка между действията или бездействията на пострадалия и вредоносния резултат. В този смисъл е и задължителната съдебна практика - т. 7 на ППВС № 17/63 г.

Ответното дружество е направило възражение, че ищецът е предприел внезапно изскачане пред движещия се лек автомобил марка „Опел“, модел „Астра“, с рег. № **, с което е допринесъл за настъпване на процесното ПТП.

Съпричиняването по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД не може да почива на предположения и намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт на това основание предполага доказвани по безспорен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно е способствал за вредоносния резултат като е създал условия или е улеснил неговото настъпване. Тежестта за доказване на възражението за съпричиняване е на ответното дружество, което в настоящия случай не установи, че пострадалият е предприел внезапно изскачане пред л. а. „Опел“, модел „Астра“, с рег. № **. Поради това съдът намира, че това възражение за съпричиняване е неоснователно.

По иска за законна лихва.

Съгласно чл. 429, ал. 3, изр. 2 - ро КЗ вр. чл. 493, ал. 1, т. 5 и чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, застрахователят дължи на увреденото лице лихвите за забавата на застрахования по застраховка "Гражданска отговорност", считано от по-

ранната дата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования делинквент или от увреденото лице, вкл. чрез предявяване от последното на застрахователна претенция, стига лихвите да са в рамките на лимита на отговорност на застрахователя, определен от размера на застрахователната сума.

По делото са представени доказателства, че ищецът е предявил застрахователна претенция пред застрахователя за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди на 12.11.2024 г., като съдът е приел за безспорно обстоятелството, че ответното дружество е изплатило на 16.12.2024 г. /в проекта за доклад е допусната техническа грешка/ на ищеца сумата от 15 000 лв. представляваща обезщетение за неимуществени вреди от процесното ПТП. В случая ищецът претендира лихва за забава върху сумата от 15 000 лв. от датата на претенцията – 12.11.2024г. - до деня преди плащането на сумата - 15.12.2024 г., в размер на 193,09 лв.

В случай, че застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е направил доброволно плащане на обезщетение за неимуществени вреди на увредено лице, застрахователят дължи законна лихва върху тази сума от датата на забавата до датата на предложеното изпълнение.

Съдът след служебно изчисление установи, че лихвата за забава върху сумата от 15 000 лв. от датата на претенцията – 12.11.2024 г. - до деня преди плащането на сумата - 15.12.2024 г. е в размер на 193,09 лв.

С оглед изложеното съдът намира, че на И. Г. И. се дължи законна лихва **в размер на 193, 09 лв. /98,73 евро/ върху сумата в размер на 15 000 лв. /7 669, 38 евро/ от 12.11.2024 г. /датата на претенцията до застрахователя/ до 15.12.2024 г. /деня преди доброволното плащане от застрахователя/ и върху сумата в размер 15 000 лв. /7 669,38 евро/ от 12.11.2024 г. /датата на претенцията до застрахователя/ до окончателното плащане.**

Предвид гореизложеното съдът намира, че З. „Д.“ АД следва да заплати на И. Г. И. допълнително сумата от **15 000 лв. /7 669,38 евро/**към доброволно изплатената сума от **15 000 лв. /7 669,38 евро/**преди завеждане на делото, представляваща претърпени неимуществени вреди болки и страдания от ПТП настъпило на 29.05.2024 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 12.11.2024 г. - датата на предявяване на застрахователната претенция до

окончателното изплащане на сумата, както и дължимата законна лихва върху вече изплатеното обезщетение от **15 000 лв. /7 669,38 евро/** за периода от 12.11.2024 г. до 15.12.2024 г. **в размер на 193,09 лв. /98,73 евро/, като ОТХВЪРЛЯ** предявеният иск над сумата от **15 000 лв. /7 669,38 евро/** до предявения иск от **40 000 лв. /20 451,68 евро/** като неоснователен.

По отговорността за разноски:

Ответното дружество е направило възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 3 850 лв.

Съгласно решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС Наредба № 1/2004 г. за МРАВ е равнозначна на хоризонтално определяне на задължителните минимални тарифи, забранено от чл. 101 от ДФЕС, имащ директен ефект в отношенията между частноправните субекти и пораждащ правни последици за тях, поради което се явява нищожна. В този смисъл съдът е свободен да определи размера на дължимото адвокатското възнаграждение по своя преценка, съобразявайки се с приетите до настоящия момент критерии – фактическа и правна сложност на делото, обем на осъществената правна защита – написване на искова молба или подаване на отговор, явяване в съдебни заседания, представяне или не на писмени бележки по делото, както и броя на проведените съдебни заседания. Наредбата на Висшия адвокатски съвет, която с оглед решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС не е задължителна за съда, служи единствено за ориентир.

В конкретния случай предметът на делото е пряк иск на пострадало лице към застрахователя по застраховка "Гражданската отговорност на автомобилистите" за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди при ПТП. Направено е възражение на ответника за съпричиняване и доказателствени искания за установяване на обстоятелствата, относими към приложението на чл. 52 и чл. 51, ал. 2 ЗЗД, които по правило и по своя характер са очаквани процесуални действия по такъв вид дела. В производството са изслушани две експертизи и показанията на трима свидетели, проведени са две съдебни заседания, на които адвокат И. М. е присъствал, представил е и подробни писмени бележки. Поради това съдът намира, че с оглед фактическа и правна сложност на делото, заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 3 850 лв., което е под

минималния размер по чл. 7, ал. 2, т. 4 от [Наредба № 1/09.07.2004 г.](#), която служи за ориентир съгласно решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС не е прекомерно и не следва да бъде намалявано.

С оглед изход на делото З. „Д.“ АД следва да заплати на И. Г. И. направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение **в размер на 1 455, 31 лв. /744, 09 евро/, съразмерно с уважената част от исковете.**

Отвечното дружество е направило следните разноски: възнаграждение за изготвяне на съдебномедицинска експертиза в размер на 230.08 евро /450 лв./, възнаграждение за изготвяне на автотехническа експертиза в размер на 255.65 евро /500 лева/ предварителен депозит/ и още 119.35 евро за определения окончателен размер на възнаграждението. Съдът на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. /102.26 евро/. **Или така общият размер на разноските е 707,34 евро.**

С оглед изхода на делото И. Г. И. следва да заплати на З. „Д.“ АД направените по делото разноски **в размер на 439, 96 евро, съразмерно с отхвърлената част от исковете.**

Видно от данните по делото от бюджета на съда е заплатено възнаграждение за изготвяне на съдебномедицинска експертиза в размер на 450 лв. /230,08 евро/ и възнаграждение за изготвяне на автотехническа експертиза в размер на 375 евро или **в общ размер на 605, 08 евро.**

Съгласно чл. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс по искова молба, насрещна искова молба и молба на трето лице със самостоятелни права се събира такса 4 на сто върху цената на иска, но не по-малко от 50 лв.

С оглед изхода на делото З. „Д.“ АД следва да бъде осъден да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, държавна такса **в общ размер на 650 лв./332, 34 евро/, както следва: държавна такса в размер на 600 лв. /306, 78 евро/**, представляваща 4% върху цената на уважения иск за неимуществени вреди **в размер на 15 000 лв. /7 669, 38 евро/** и държавна такса **в размер на 50 лв. /25, 56 евро/**, върху цената на уважения иск за законна лихва върху вече изплатеното обезщетение от 15 000 лева за периода от 12.11.2024 г. до 15.12.2024 г. в размер на **193,09 лв. /98,73 евро/** и сумата от **228,72 евро** за разноски, платени от бюджета на съда съразмерно с уважената част от исковете.

Съгласно [чл.3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България](#)

(ЗВЕРБ), [решение \(ЕС\) 2025/1407](#) на Съвета от 8 юли 2025 година относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и [Регламент \(ЕС\) 2025/1409](#) на Съвета от 8 юли 2025 година за изменение на [Регламент \(ЕО\) № 2866/98](#) по отношение на валутния курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е евро, равностойно на 1,95583 български лева. Поради това, горепосочените сума следва да се превалутират по правилата на [чл. 12-13 от ЗВЕРБ](#), тъй като решението е постановено след 01.01.2026г.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА З. „Д.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С., ** да заплати на И. Г. И. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.С.З., ул.**** ** допълнително сумата от **7 669,38 евро /15 000 лв./** към доброволно изплатената сума от **7 669,38 евро /15 000 лв./** преди завеждане на делото, представляваща претърпени неимуществени вреди болки и страдания от ПТП настъпило на 29.05.2024 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 12.11.2024 г. - датата на предявяване на застрахователната претенция до окончателното изплащане на сумата, както и дължимата законна лихва върху вече изплатеното обезщетение от 7 669,38 евро /15 000 лв./ за периода от 12.11.2024 г. до 15.12.2024 г. **в размер на 98,73 евро /193,09 лв./, като ОТХВЪРЛЯ** предявеният иск над сумата от **7 669,38 евро /15 000 лв. /** до предявения иск от **20 451,68 евро /40 000 лв./** като неоснователен.

ОСЪЖДА З. „Д.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С., ** да заплати на И. Г. И. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.С.З., ул.**** ** направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение **в размер на 744, 09 евро, съразмерно с уважената част от исковете.**

Горепосочените суми могат да бъдат заплатени по следната банкова сметка: **, с титуляр адв. И. Т. М..

ОСЪЖДА И. Г. И. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.С.З., ул.**** ** да заплати на З. „Д.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С., ** направените разноски **в размер на 439, 96 евро, съразмерно с отхвърлената част от исковете.**

ОСЪЖДА З. „Д.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление:

гр. С., ** да заплати държавна такса в общ размер на 332, 34 евро /650 лв./ и сумата от 228,72 евро за разноси, платени от бюджета на съда, съразмерно с уважената част от исковете.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред П. апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – С.З.: _____